

ELS EMPLEATS DE BANCA FAN FESTA

Algunes associacions de professionals de la Bisbal celebraven abans la seva festa patronímica amb actes festius en els quals estaven convidats tots els bisbalencs i gent de la rodalia.

La majoria, com a acte de solidaritat amb els pobres, organitzaven un dinar extraordinari per als asilats a l'Hospital.

Recordem la de les modistes, sastres i sastresses per santa Llúcia, al desembre, que autoqualificaven com a “festa de les llucietes”. També els barbers i perruquers junts gaudien d'una diada festiva a l'octubre amb motiu del patró dels barbers, sant Lluís Beltran. Així mateix, per sant Eloi ho celebraven els ferrers, serrallers i mecànics en general.

El 4 de novembre de 1952 els empleats de banca van voler tenir la seva festa. En el programa de mà, però, no feien constar si era amb motiu de la diada del seu patró, ni explicaven tampoc qui era el seu sant protector.

Els grups que festejaven aquestes jornades lúdiques es preocupaven bé prou de donar-hi la màxima categoria que podien, per això contractaven la cobla orquestra La Principal de la Bisbal. Els de la banca deien que ho feien perquè la gent guardés un bon record de les celebracions i per això no havien estalviat res per poder tenir la cobla que, arreu on actuava, sempre tenia l'èxit assegurat. La Principal s'hi va lluir.

Després que els banquers haguessin assistit, al migdia, al dinar dels pobres ofert en els Menjadors Municipals, La Principal va interpretar la primera sardana del dia. Va escollir la més balladora del seu repertori: Torroella vila vella de V. Bou. En canvi, a dos quarts de sis de la tarda van tocar-ne dues de més lluïment orquestral: El cavaller enamorat de Manén i La sardana de les monges de Morera. Les sardanes es van ballar al bell mig de la carretera, entre el cafè de Can Met i les Voltes, cosa que ara potser seria impossible pel trànsit automobilístic.

A continuació, hi va haver ball de tarda. A dos quarts d'onze de la nit La Principal havia deixat els seus instruments de cobla i va interpretar un concert amb un altre tipus d'estris musicals. Va consistir en una selecció de

Alguns dels organitzadors de la festa, empleats del Banc Hispano Americano. D'esquerra a dreta: Joan Alemany, Josep Frigola, Josep Figueras, Albert Ponsatí, Lluís Fanals i Narcís Font. Foto: Enric Riera

la sarsuela *La verbena de la Paloma* de Breton i l'obra *Caprici espanyol* de Rimskij-Korsakov, una peça simfònica arranjada per a petita orquestra pel director i compositor Conrad Saló. Saló treia molt partit de les obres que adaptava com ara, en altres ocasions, havia fet amb la *Shéhérazade* del mateix Rimskij-Korsakov, el *Caprici italià* de Txaikovski o fragments de la *Cinquena Simfonia* de Beethoven i també la *Inacabada* de Schubert. Però malgrat la qualitat de les transcripcions i adaptacions de Saló, les obres perdien una mica en ser escrites originalment per a gran orquestra i ara interpretades només per dotze instruments; s'hi trobaven a faltar sobretot les riques instrumentacions per a gran orquestra, especialment en les dels grans simfonistes russos.

Conrad Saló, director de La Principal i autor dels arranjaments de peces simfòniques.

A continuació del concert i com a cloenda de la diada, La Principal va desenvolupar tot un programa de ballables, de moda en aquells anys. En un intermedí d'aquest ball de nit, els empleats de banca es van desdinerar oferint l'actuació d'una famosa parella de ball, Font i Nita, que ja havien fet una petita exhibició en el ball de tarda.

Aquests ballarins tenien molt renom perquè eren les estrelles de les revistes musicals dels austríacs establerts a Catalunya Kapps i Joham, uns empresaris que muntaven revistes en el Teatre Còmic, del Paral·lel, a la Barcelona franquista de la gana i l'estraperlo, als anys quaranta en plena II Guerra Mundial. Uns espectacles amb sumptuoses escenografies, de jocs de llum i colors, magnífiques coreografies de cors i ballarins, de vegades amb pista sobre gel i patinadors i predomini de música de valsos dels Strauss i d'operetes que havien donat nom a la capital d'Àustria.

La Nita i en Font, dos famosos ballarins de la companyia d'opereta Kapps i Joham, que van actuar a la festa dels empleats de banca de la Bisbal, l'any 1952.

Luces de Viena, Melodias del Danubio o Viena es así, entre d'altres, van ser uns espectaculars muntatges alegres i desimbolts que semblava que volien fer oblidar als assistents els horrors i malvestats del conflicte bèl·lic que s'esdevenia fora de les fronteres de l'Estat. Els anomenats "vienesos", Kapps i Joham, tenien contractada aquesta parella catalana de ball, en Font i la Nita, que a la nit de la festa dels empleats de banca de la Bisbal van representar una suite de danses titulada "El ball durant el segle XX", com

una mena d'antologia històrica amb valsos, americanes, tangos, rumbes, boleros, mambos... Com que estaven en l'època del nacionalcatolicisme els organitzadors es van veure obligats a fer constar en el programa que l'exhibició seria altament moral i grata a tots els ulls... perquè els capellans no s'esveressin; per part de les autoritats i de l'Església, en aquesta època, hi havia un fort control de la moralitat pública.

Per descomptat, cal suposar que la gent que treballava en un banc sabia fer números, així les importants despeses es van cobrir amb les entrades dels balls de tarda i nit, un sorteig de regals a la vesprada i alguna subvenció que van obtenir.

Econòmicament, però, es deia que tot plegat va anar molt justet, justet!

Jordi Frigola i Arpa